

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. oktobar 2023. godine
Br.ref.: RK 2279/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI20/22

Podnosilac

Sadullah Dërmaku

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Republike Kosovo Pml. br. 469/2021
od 29. decembra 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Sadullah Dërmaku, iz opštine Kamenica, koga zastupa Shemsedin Pira, advokat u Gnjilanu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Pml. br. 469/2021] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 29. decembra 2021. godine u vezi sa presudom [PAKR. br. 216/2021] Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacionog suda) od 29. oktobra 2021. godine i presudom [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda u Gnjilanu (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 28. aprila 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporene presude Vrhovnog suda, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva, zagarantovana članom 30. [Prava optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac zahteva takođe traži od Suda da se uvede privremena mera, odnosno traži da se suspenduje presuda [Pml. br. 469/2021] Vrhovnog suda od 29. decembra 2021. godine.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka], 27. [Privremene mere] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 25. [Podnošenje podnesaka i odgovora] i 44. [Zahtev za uvođenje privremenih mera] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu petnaest (15) dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe navedene Uredbe, kojom je ukinut Pravilnik o radu Ustavnog suda br. 01/2018. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Pravilnika o radu br. 01/2023, izuzetno će se i dalje primenjivati pojedine odredbe Pravilnika o radu br. 01/2018 u slučajevima registrovanim u Sudu pred ukidanje, samo ako i u meri u kojoj su povoljniji za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 14. februara 2022. godine, podnosilac je dostavio svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 21. februara 2022. godine, predsednica Suda je odlukom GJR.KSH KI20/21 imenovala sudiju Selvetu Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Remzije Istrefi-Peci (članovi).
9. Dana 7. marta 2022. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu popunjeni obrazac zahteva.
10. Dana 30. marta 2022. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.

11. Dana 28. decembra 2022. godine, podnosilac zahteva je tražio od Suda informaciju o tome u kojoj fazi postupka se nalazi razmatranje njegovog zahteva od strane Suda.
12. Dana 1. februara 2023. godine, podnosilac zahteva je po drugi put tražio od Suda informaciju o tome u kojoj fazi postupka se nalazi razmatranje njegovog zahteva od strane Suda.
13. Dana 31. avgusta 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

14. Dana 10. novembra 2017. godine, Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu, Odeljenje za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo) podiglo je optužnicu [PP. I. br. 224/2017] kojom je podnosilac zahteva optužen da je izvršio krivično delo primanja mita iz člana 428. stav 1. Krivičnog zakonika br. 04/L-082 Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZK).
15. Dana 13. aprila 2018. godine, Osnovni sud je presudom [PKR. br. 215/17] oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a i izrekao mu (i) kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) meseci; (ii) novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra; kao i (iii) dopunsku kaznu zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora; i (iv) obavezao ga da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina.
16. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je protiv gore navedene presude Osnovnog suda izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog bitnih povreda odredba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, odnosno povreda iz podstavova 1.10 i 1.12 stava 1. člana 384. [Bitna povreda odredaba krivičnog postupka] u vezi sa članom 370. Zakonika br. 04/L-123 o krivičnom postupku (u daljem tekstu: ZKPK), sa predlogom da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i da presudu preinači ili ukine i vrati predmet na ponovno suđenje i odlučivanje.
17. Neutvrđenog datuma, protiv presude Osnovnog suda od 13. aprila 2018. godine, žalbu je uložilo i Osnovno tužilaštvo zbog odluke o kazni sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači i podnosiocu zahteva izrekne teža kazna, konkretno kazna efektivnog zatvora.
18. Dana 14. juna 2018. godine, Apelaciono tužilaštvo je dostavilo dopis [PPA/I. br.273/2018] Osnovnom sudu, kojim je tražilo da se žalba Osnovnog tužilaštva usvoji.
19. Dana 13. avgusta 2018. godine, Apelacioni sud je rešenjem [PAKR br. 293/18] usvojio žalbu podnosioca zahteva i vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje.
20. Apelacioni sud je u svom rešenju obrazložio sledeće: *“Apelacioni sud je prilikom ocene žalbenih navoda branioca optuženog i po službenoj dužnosti našao da se pobijana presuda mora ukinuti iz razloga što ista sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 384. stav 1. podstav 1.12 u vezi sa članom 370, budući da ista nije sastavljena u zakonom propisanoj formi, a okolnosti koje su uzete za osnovu prilikom razmatranja kazne se ne odnose na njega [podnosioca zahteva] već na druga lica, zbog čega je izreka pobijane presude u suprotnosti sa obrazloženjem pošto se radi o različitim licima, a iz ovoga proizilazi da nisu dati razlozi o odlučnim činjenicama”.*

Prvi postupak ponovljenog suđenja

21. Dana 31. januara 2019. godine, Osnovni sud je u postupku ponovljenog suđenja presudom [PKR. br. 171/18] oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela pomaganje u izvršenju krivičnog dela i krivično delo primanju mita iz člana 33. stav 1. u vezi sa članom 428. stav 1. Krivičnog zakonika i izrekao mu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra, i obavezao ga da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina.
22. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je protiv presude [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, izjavio žalbu Apelacionom sudu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i presudu preinači ili ukine i vrati predmet na ponovno suđenje i odlučivanje. Protiv te presude, žalbu je izjavilo i Osnovno tužilaštvo, podržano i od strane Apelacionog tužilaštva, zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači i podnosiocu zahteva izrekne teža kazna.
23. Dana 25. aprila 2019. godine, Apelacioni sud je rešenjem [PAKR. br. 142/2019]: (i) usvojio žalbu podnosioca zahteva; (ii) ukinuo presudu [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 384. stav 1. podstav 1.12 u vezi sa članom 370. ZKPK-a; i (iii) odlučio da vrati predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje.
24. Apelacioni sud je u svom rešenju objasnio sledeće: *"Izreka presude je u suprotnosti sa njenim obrazloženjem jer se u izreci presude konstatuje da je prvostepeni sud oglasio optuženog krivim zbog krivičnog dela pomaganje u izvršenju krivičnog dela primanje mita iz člana 33. stav 1. u vezi sa članom 428. stav 1. KZRK-a, u obrazloženju presude (str. 3, poslednja rečenica i str. 4) se taksativno kaže: "Na osnovu napred navedenog, pretresno veće utvrđuje: da je optuženi [podnosilac zahteva] sa umišljajem izvršio krivično delo primanje mita iz člana 428. stav 1. KZRK-a...", što je u potpunoj suprotnosti sa pravnom kvalifikacijom krivičnog dela za koje je optuženi oglašen krivim u izreci presude. Takođe, ova očigledna protivrečnost između izreke i obrazloženja presude manifestuje se i na str. 9, prvi pasus, poslednji red, kada sud zaključuje: "...iz izvedenih dokaza, pretresno veće je ubeđeno da su se stekli elementi krivičnog dela primanje mita iz člana 428. st. 1 KZRK-a".*

Naime, iz obrazloženja presude ne proizilazi da je prvostepeni sud krivično delo primanje mita prekvalifikovao u pomaganje u izvršenju ovog dela, jer je, kako proizilazi iz činjeničnog opisa obrazloženja presude, ali i iz dokaza u spisima predmeta, optuženi delovao sam i ne postoji nijedno drugo lice kojem je optuženi mogao da pomogne na bilo koji način kao što je predviđeno članom 33. KZRK-a.

Ove protivrečnosti su u presudi toliko naglašene da je čine nejasnom, konfuznom i pravno neodrživom, a što predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 384. stav 1. podstav 1.12 u vezi sa članom 370. ZKPK-a, koja predstavlja pravni osnov za ukidanje presude jer su apsolutne prirode i ne mogu se otkloniti u ovom postupku pošto čine nemogućom pravilnu ocenu zakonitosti predmetne presude [...]"

Drugi postupak ponovljenog suđenja

25. Dana 18. novembra 2019. godine, Osnovni sud je u postupku ponovljenog suđenja presudom [PKR. br. 69/2019] oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a i izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčana kazna u iznosu od 300 (trista) evra, kao i

odatna kazna zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora, a takođe obavezao je istog da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina.

26. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je protiv presude [PKR. br. 69/2019] Osnovnog suda od 18. novembra 2019. godine, izjavio žalbu Apelacionom sudu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i presudu preinači ili ukine i vrati predmet na ponovno suđenje i odlučivanje. Protiv te presude, žalbu je Apelacionom sudu uložilo i Osnovno tužilaštvo zbog odluke o kazni, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači i optuženom izrekne teža kazna.
27. Dana 17. januara 2020. godine, Apelacioni sud je rešenjem [PAKR. br. 6304/2019]: (i) ukinuo presudu [PKR. br. 69/2019] Osnovnog suda od 18. novembra 2018. godine: (ii) delimično usvojio žalbu podnosioca zahteva; (iii) proglasio žalbu Osnovnog tužilaštva bespredmetnom; i (iv) vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje, zbog *“nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona na štetu optuženog, bez otklanjanja navedenih povreda ne može biti ni reči o potpuno utvrđenom činjeničnom stanju niti o pravilnoj primeni krivičnog zakona, zbog čega je i ovaj sud odlučio da se navedeni predmet ukine i vrati na ponovno suđenje”*.
28. Prema Apelacionom sudu, *“[...] gore pomenuti žalbeni navodi su osnovani, ali, postupajući po službenoj dužnosti, ožalbena presuda sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka predviđene odredbom člana 384. stav 1. podstav 12. ZKPK-a, jer je izreka presude nejasna, protivrečna sama sebi, u njoj nisu izneti razlozi o odlučnim činjenicama, postoji znatna protivrečnost između onoga što se u razlozima odluke navodi o sadržini spisa predmeta, koje povrede, zajedno sa gore navedenim protivrečnostima čine ožalbenu presudu nezakonitom i ona se kao takva mora ukinuti”*.

Treći postupak ponovljenog suđenja

29. Dana 26. juna 2020. godine, Osnovni sud je u postupku ponovljenog suđenja presudom [PKR. br. 21-2020] oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a i izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčana kazna u iznosu od 300 (trista) evra i dopunska kazna zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora i obavezao ga da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina.
30. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je protiv presude [PKR. br. 21-2020] Osnovnog suda od 26. juna 2020. godine, izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa predlogom da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i presudu preinači ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje i odlučivanje. Protiv te presude, žalbu je uložilo i Osnovno tužilaštvo podržano od strane Apelacionog tužilaštva zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači i podnosiocu zahteva izrekne teža kazna.
31. Dana 15. oktobra 2020. godine, Apelacioni sud je rešenjem [PAKR. br. 340/2020] usvojio žalbu podnosioca zahteva i ukinuo presudu [PKR. br. 21-2020] Osnovnog suda od 26. juna 2020. godine, kao rezultat povrede člana 384. i 370. Krivičnog zakonika i nedostatka obrazložene odluke, a na kraju je odlučio da se predmet vraća na ponovno suđenje u prvom stepenu i da o predmetu presudi drugo pretresno veće. U ovom kontekstu, Apelacioni sud je u svom rešenju obrazložio da Osnovni sud u suđenju u

konkretnom predmetu nije uzeo u obzir uputstva data gore navedenim rešenjima Apelacionog suda.

32. Apelacioni sud je naglasio: “[...] *prilikom ocene ožalbene presude, povodom žalbenih navoda, ali i po službenoj dužnosti u skladu sa članom 394. stav 1. ZKPK-a, nalazi da je ova presuda, kako s pravom tvrdi branilac optuženog, zahvaćena bitnim povredama odredaba krivičnog postupka iz člana 384. stav 1. podstav 1.12 ZKPK-a, jer nije sastavljena u skladu sa odredbom člana 370. ZKPK-a*”.
33. Apelacioni sud je dalje ocenio: “*Prvostepeni sud uopšte nije uzeo u obzir preporuke Apelacionog suda koje je dao svojim rešenjima PAKR br. 293/18, PAKR. 142/19 i PAKR. 634/19, mimoilazeći ne samo uputstva koja je dao drugostepeni sud, već i nepružajući valjane razloge u vezi sa navodima branioca optuženog, što je zakonska obaveza suda*”.

Četvrti postupak ponovljenog suđenja

34. Dana 28. aprila 2021. godine, Osnovni sud je u postupku ponovljenog suđenja, presudom [PKR. br. 133/2020]:
 - (i) oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. Krivičnog zakonika; osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) meseci i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra; (iii) izrekao mu dopunsku kaznu zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora; (iii) obavezao ga da plati sudski paušal u iznosu od pedeset (50) evra; i (iv) obavezao ga da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina.
35. Neutvrđenog datuma, protiv presude [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda od 28. aprila 2021. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa predlogom da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i presudu preinači ili ukine i vrati predmet na ponovno suđenje i odlučivanje. Protiv te presude, žalbu je uložilo i Osnovno tužilaštvo podržano i od strane Apelacionog tužilaštva, zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači i optuženom izrekne teža kazna.
36. Dana 29. oktobra 2021. godine, Apelacioni sud je presudom [PAKR. br. 216/21] odbio žalbe podnosioca zahteva i Osnovnog tužilaštva kao neosnovane i potvrdio presudu [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda od 28. aprila 2021. godine.
37. Dana 13. decembra 2021. godine, protiv gore navedene presude Apelacionog suda, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona. Podnosilac zahteva je u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti naveo: da je gore navedena odluka Osnovnog suda zasnovana na neprihvatljivom dokazu; da su u operativnim radnjama protiv njega učestvovala dva policijska službenika, J.S. i Sh.K, koji nisu imali ovlašćenja u naredbi sudije za prethodni postupak da se preduzimaju istražne radnje protiv njega; i shodno tome takvi dokazi bi se morali tretirati kao neprihvatljivi.
38. Nakon toga, podnosilac zahteva je u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti naveo da Osnovni sud u postupku ponovljenog suđenja, odnosno prilikom donošenja presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije uzeo za osnovu rešenje [PAKR. br. 142/2019] Apelacionog suda od 25. aprila 2019. godine i kao rezultat toga ga je, u suprotnosti sa članom 395. Zakonika o krivičnom postupku, osudio za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a, ne poštujući načelo *reformatio*

in peius. U vezi sa poslednje pomenutim, podnosilac zahteva precizira da Osnovni sud prilikom donošenja njegove presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije imao pravo da izmeni pravnu prekvalifikaciju krivičnog dela i da mu izrekne težu kaznu pogoršavajući njegov položaj, zbog toga što je samo njegov branilac izjavio žalbu Apelacionom sudu, dok je Osnovno tužilaštvo izjavilo žalbu samo u odnosu na visinu kazne.

39. Na kraju, podnosilac zahteva je naveo: *“grešku prvog stepena nije otklonio drugostepeni sud koji je izneo nejasno i neodrživo obrazloženje, naglašavajući činjenicu da se radi o tehničkoj grešci”*.
40. Dana 24. decembra 2021. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je dopisom [KMLP. II. br. 282/2021] predložila Vrhovnom sudu da se zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva odbije kao neosnovan.
41. Dana 29. decembra 2021. godine, Vrhovni sud je presudom [Pml. br. 46/2021] odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva.

Navodi podnosioca zahteva

42. Podnosilac zahteva tvrdi da je presuda [PML. br. 469/2021] Vrhovnog suda od 29. decembra 2021. godine doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda, zagarantovanih članom 30. [Prava optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
43. Podnosilac zahteva navodi: *“U konkretnom slučaju smatram da je povređen član 31. Ustava, Pravo na pravično i nepristrasno suđenje, koji štiti individualnu slobodu pojedinaca, a koja se odnosi na pravo na pravično suđenje. Prilikom suđenja optuženom od strane sudova nije mu bilo garantovano pravično, pošteno i nepristrasno suđenje”*.
44. Podnosilac zahteva tvrdi da prekvalifikacija krivičnog dela primanja mita u pomaganje iz člana 428. u vezi sa članom 33. KZK-a u postupku ponovljenog suđenja, utvrđena presudom [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, predstavlja povredu načela *reformatio in peius*.
45. U tom smislu, podnosilac zahteva naglašava da Osnovni sud tokom postupka ponovljenog suđenja prilikom donošenja presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije uzeo za osnovu rešenje [PAKR. br. 142/2019] Apelacionog suda od 25. aprila 2019. godine, već je podnosioca zahteva ponovo oglasio krivim za izvršenje krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a, ne poštujući načelo *reformatio in peius*. S tim u vezi, podnosilac zahteva precizira da Osnovni sud, presudom [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nema pravo da menja pravnu prekvalifikaciju krivičnog dela i da mu izrekne težu kaznu, čime je pogoršao njegov položaj u krivičnom postupku.
46. S tim u vezi, podnosilac zahteva konkretno navodi: *„Međutim, prvostepeni sud u naknadnoj presudi nije postupio po primedbama drugostepenog suda, već je osuđenog oglasio krivim za krivično delo primanje mita iz člana 428. stav 1. KZK-a, ne poštujući načelo reformatio in peius, budući da prvostepeni sud nije imao pravo da preinači presudu u pogledu pravne prekvalifikacije krivičnog dela, odnosno da pogorša položaj optuženog u ovom krivično-pravnom predmetu“*.
47. U ovom aspektu, podnosilac zahteva naglašava sledeće: *„[...] Odnosno, da optuženog, a sada osuđenog, oglasi krivim i osudi po težoj pravnoj kvalifikaciji krivičnog dela,*

onako kako je bilo po pretposlednjoj presudi, primanje mita iz člana 421. st. 1. u vezi sa članom 33. KZRK-a, koja presuda, na osnovu spisa ovog predmeta, nije uopšte osporena od strane Osnovnog tužilaštva – Odeljenje za teška krivična dela u Gnjilanu, po svim žalbenim osnovama, već samo zbog odluke o kazni, a ne i zbog pravne prekvalifikacije krivičnog dela. Takvom kvalifikacijom su na direktan način ozbiljno povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane gore navedenim članovima Ustava“.

48. U nastavku, podnosilac zahteva navodi sledeće: *„Nalaze Apelacionog suda, koje primedbe je on sam sugerisao prvostepenom sudu u prethodnom rešenju, kao što je navedeno, sada pobijanom presudom na str. 5 pasus 2 naglašava da su navodi odbrane neosnovani, jer na osnovu uvida u izreku, ali i u obrazloženje prethodne presude, proizilazi da se nesumnjivo radi o krivičnom delu primanja mita, a ne o pomaganju u primanju mita, kao što tvrdi branilac optuženog. Međutim, kod zakonskog naziva krivičnog dela, odnosno u prethodnoj presudi je prvostepeni sud, kod zakonskog naziva krivičnog dela pogrešno naznačio da se radi o krivičnom delu pomaganje u primanju mita, zbog čega se, s obzirom na to da logično ne može biti reči o takvom delu pri čemu su u celom događaju učestvovali samo optuženi i oštećeni, a ne i neko drugo lice koje je posrednik, onda se samo po sebi podrazumeva da se radi samo o **TEHNIČKOJ GREŠCI**, zbog čega se takav propust može otkloniti samo rešenjem o ispravci presude od strane prvostepenog suda, ali ne može biti reči o pomaganju u izvršenju krivičnog dela primanja mita kako tvrdi branilac, tako da i u ovom pogledu, prema drugostepenom sudu, ne stoje istaknuti žalbeni navodi“.*
49. U vezi sa poslednje navedenim, podnosilac zahteva tvrdi: *„Ovakvo obrazloženje koje je dao drugostepeni sud je prilično uznemirujuće i zabrinjavajuće jer ne stvara pravnu sigurnost za optuženog“.*
50. U vezi sa presudom [PAKR. br. 216/21] Apelacionog suda od 29. oktobra 2021. godine, podnosilac zahteva tvrdi da: *„obrazloženje o odbijanju žalbe nije ubedljivo i pravno je neodrživo“.*
51. Nadalje, podnosilac zahteva tvrdi da je osporena presuda Vrhovnog suda zahvaćena nedostatkom obrazložene odluke i da je ista proizvoljna zbog toga što su, kako navodi, redovni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo.
52. Takođe, u vezi sa osporenim presudom Vrhovnog suda, podnosilac zahteva naglašava: *„Presuda Vrhovnog suda Pml. br. 469/2021 od 29. decembra 2021. godine – da se u konkretnom slučaju radi o tehničkoj grešci koja može biti otklonjena ispravkom presude od strane prvostepenog suda – tako nešto u ovom stadijumu nije moguće“.* U ovom pogledu, podnosilac zahteva tvrdi da obrazloženje prekvalifikacije krivičnog dela presudom [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, kao **“tehnička greška”** od strane Vrhovnog suda, predstavlja povredu člana 371. [Sitne greške u presudi] ZKPK-a. S tim u vezi, podnosilac zahteva precizira: *„Ne mogu se opravdati donete sudske odluke da se radi o tehničkoj grešci kada državni tužilac nije uložio žalbu, a presuda ukinuta samo po žalbi branioca, kao što se desilo u konkretnom slučaju – položaj okrivljenog se ne može pogoršavati, a u konkretnom slučaju se to desilo [...]“.*
53. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda (i) da proglasi njegov zahtev prihvatljivim i (ii) da proglasi ništavom presudu [Pml. br. 34/2021] Vrhovnog suda, vrativši predmet na ponovno suđenje, kao i (iii) da usvoji privremenu meru.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 30. [Prava optuženog]

Svako ko je optužen za krivično delo uživa sledeća minimalna prava:

- (1) da se odmah, na jeziku koji razume, obavesti o prirodi i razlozima optužbe pokrenute protiv njega/nje;*
- (2) da se obavesti o svojim pravima, na osnovu zakona;*
- (3) da ima dovoljno vremena i sredstava za pripremanje svoje odbrane;*
- (4) da dobije besplatnu pomoć prevodioca, ako ne govori ili ne razume jezik na kojem se sprovodi suđenje;*
- (5) pravo na branioca kojeg odabere, da slobodno komunicira sa istim i, ako nema dovoljno sredstava, ovu pomoć dobije besplatno;*
- (6) da se ne primorava da svedoči protiv sebe ili prizna krivicu.*

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
- 3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
- 4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
- 5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

- 1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.*
- 2. Svako ko je optužen za krivično delo smatraće se nevinim sve dok se ne dokaže njegova krivica na osnovu zakona.*

KRIVIČNI ZAKONIK BR. 04/L-082 REPUBLIKE KOSOVO

Član 428. Primanje mita

1. Ovlašćeno lice koje zatraži ili primi, neposredno ili posredno, nezasluzeni poklon ili korist, za sebe ili drugoga, ili koje primi ponudu ili obećanje takvog poklona ili koristi, da bi to ovlašćeno lice učinilo ili propustilo da učini nešto u skladu sa svojim dužnostima, kazniće se novčano i kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina.

ZAKONIK BR. 04/L-123 O KRIVIČNOM POSTUPKU

Član 92. Naredbe za skrivene i tehničke mere praćenja i istrage

1. Naredba za sprovođenje mere predviđene ovom glavom, koja neće prekoračiti period od šezdeset (60) dana od dana izdavanja ovog naloga, mora da bude u pisanom obliku i da navodi:

- 1.1. Ime i adresu jednog ili više lica koja su predmet naredbe, ako je poznat broj pogođenih osoba iz podataka i mesta događaja;
- 1.2. Zvanično imenovanje mere i njena tačna zakonska osnova;
- 1.3. Osnov za izdavanje naredbe, a posebno sadašnji nalazi i realni izgledi prema članu 19 podstav 1.11 ovog zakonika;
- 1.4. Mere i tačno vreme početka i njenog završetka ukoliko se sprovodi, i
- 1.5. Lice ovlašćeno da sprovede meru i službenika odgovornog za nadgledanje njenog sprovođenja.

Član 371. Sitne greške u presudi

Greške u imenima i brojevima, kao i druge očigledne greške u pisanju i računanju, nedostatke u obliku pismene presude i nesaglasnosti presude sa izvornikom, ispraviće posebnim rešenjem sudija pojedinac ili predsednik veća, na zahtev stranaka, branioca ili po službenoj dužnosti.

Ako su minimalne ili beznačajne greške u presudi predmet žalbe, Apelacioni sud može ispraviti presudu shodno članu 403. ovog zakonika.

Ako postoji nesaglasnost između overenog prepisa presude i njenog izvornika u pogledu podataka iz člana 365. stava 1. Podstav 1.1. do 1.4. i 1.6. ovog zakonika, rešenje o ispravci dostaviće se licima navedenim u članu 369. ovog zakonika. U tom slučaju, rok za žalbu protiv presude teče od dana dostavljanja tog rešenja, protiv kojeg nije dozvoljena posebna žalba.

Član 395. Reformatio in Peius

Ako je izjavljena žalba samo u korist optuženog lica, presuda se ne sme izmeniti na njegovu odnosno njenu štetu u pogledu pravne kvalifikacije krivičnog dela i krivične sankcije.

Ocena prihvatljivosti zahteva

54. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i propisani Poslovnikom.
55. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

56. Sud, takođe, ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su dalje precizirani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, kojima je propisano:

Neni 47 (Individualni zahtevi)

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član 48. (Tačnost podneska)

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

Član 49. (Rokovi)

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...".

57. Što se tiče ispunjenosti ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Pml. br. 469/2021] Vrhovnog suda od 29. decembra 2021. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva određena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa kriterijumima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.
58. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 34. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stavom 2. pravila 34. Poslovnika su utvrđeni kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Konkretno, stavom 2. pravila 34. Poslovnika je utvrđeno da:

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju".

59. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao *"očigledno neosnovan"* u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih *"očigledno neosnovanim navodima"*. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi *"četvrtog stepena"*; (ii) navodi koje karakteriše *"jasno ili očigledno odsustvo povrede"*; (iii) *"nepotkrepljeni ili neobrazloženi"* navodi; i na kraju, (iv) *"haotični ili nategnuti"* navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao *"očigledno neosnovan"*, i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda okvalifikovanih kao *"očigledno neosnovani"*, koje su razvijene sudskom praksom ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; [KI163/18](#), podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; [KI21/21](#), podnosilac *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine, [KI107/21](#), podnosilac *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine).
60. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno prilikom ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će najpre podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
61. Sud podseća da su okolnosti slučaja povezane sa optužnicom [PP. I. br. 224/2017] koju je Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu podiglo protiv podnosioca zahteva zbog krivičnog dela primanja mita iz člana 428. stav 1. Krivičnog zakonika. Sud, takođe, podseća da je sprovedeni krivični postupak protiv podnosioca zahteva, koji je vođen u periodu od 2018. do 2021. godine, rezultirao time da je predmet četiri puta vraćan Osnovnom sudu na ponovno suđenje. S obzirom na ovo, Sud naglašava da je Osnovni sud presudom [PKR. br. 215/17] od 13. aprila 2018. godine, oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanje mita iz člana 428. stav 1. Krivičnog zakonika i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) meseci i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra. Ovu presudu je Apelacioni sud, rešenjem [PAKR. br. 293/18] od 13. avgusta 2018. godine, ukinuo i vratio na ponovno suđenje. Sud primećuje da je u prvom postupku ponovljenog suđenja, Osnovni sud presudom [PAKR. br. 171/18] oglasio podnosioca zahteva krivim za pomaganje u izvršenju krivičnog dela primanja mita iz člana 33. i 428. KZK-a i kao rezultat toga su mu izrečene kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčana kazna u iznosu od 300 (trista) evra, kao i dopunska kazna – zabrana obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora, i obavezao ga da plati iznos od pedeset evra za naknadu za žrtve zločina. Ovu presudu je Apelacioni sud, rešenjem [PAKR. br. 142/2019] od 25. aprila 2019. godine, ukinuo i vratio na ponovno suđenje. Nakon ove presude Apelacionog suda i tri njegove odluke [PAKR. br. 634/2019] od 17. januara 2020. godine, [PAKR. br. 340/2020] od 15. oktobra 2020. godine i [PAKR. br. 216/21] od 29. oktobra 2021. godine, predmet je još tri puta vraćen Osnovnom sudu na ponovno suđenje. U naknadnim odlukama Osnovnog suda, uključujući i onu poslednju [PKR. br. 133/2020] od 28. aprila 2021. godine, taj sud je u kontinuitetu podnosioca zahteva (i) oglasavao krivim za izvršenje krivičnog dela primanje mita iz člana 428. stav 1. KZK-a i osuđivao ga na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) meseci i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra; (ii) izricao dopunsku kaznu zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora; (iii) obavezivao da plati sudski paušal u vrednosti od pedeset evra; kao i (iv) obavezivao da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina. Ova

presuda je potvrđena od strane Apelacionog suda presudom [PAKR. br. 216/21] od 29. oktobra 2021. godine i Vrhovnog suda, koji je presudom [Pml. br. 46/2021] od 29. decembra 2021. godine, odbio njegov zahtev za zaštitu zakonitosti kao neosnovan.

62. Sledom navedenog, Sud ističe da podnosilac zahteva osporava presude redovnih sudova, konkretno presudu [Pml. br. 46/2021] Vrhovnog suda od 29. decembra 2021. godine u vezi sa presudom [PAKR. br. 216/21] Apelacionog suda od 29. oktobra 2021. godine i presudom [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda od 28. aprila 2021. godine, navodeći da su iste u suprotnosti sa članovima 30. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
63. U svom zahtevu podnosilac iznosi sledeće suštinske navode:
- (i) povredu načela *reformatio in peius*, kao rezultat odluka koje on osporava, odnosno od strane Osnovnog suda presudom [PKR. br. 171/18] od 31. januara 2019. godine i Osnovnog suda u postupku ponovljenog suđenja presudom [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, koji, kako tvrdi, nije uzeo u obzir primedbe Apelacionog suda date rešenjem [PAKR. br. 142/2019] od 25. aprila 2019. godine i da je samim tim, Osnovni sud donetom odlukom pogoršao položaj optuženog;
 - (ii) izvođenje dokaza u suprotnosti sa zakonom; kao i
 - (iii) povredu načela obrazložene sudske odluke putem osporene presude Vrhovnog suda.
64. U svetlu prethodno iznetih navoda, Sud će u nastavku sagledati svaki navod podnosioca zahteva pojedinačno, primenivši na njegov slučaj načela ustanovljena sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
65. Shodno tome, Sud će razmatranje i ocenu zahteva podnosioca zahteva započeti sa razmatranjem i ocenom navoda podnosioca zahteva koji se odnosi na načelo *reformatio in peius*, da bi nastavio sa razmatranjem i ocenom i druga dva njegova navoda izneta u zahtevu pred Sudom.

(i) Povodom navoda o povredi načela *reformatio in peius*

66. Sud najpre podseća da podnosilac zahteva tvrdi prekvalifikacija krivičnog dela primanja mita u pomaganje iz člana 428. u vezi sa članom 33. Krivičnog zakonika u postupku ponovljenog suđenja, presudom [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, predstavlja povredu načela *reformatio in peius*.
67. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva takođe tvrdi da Osnovni sud tokom postupka ponovljenog suđenja, prilikom donošenja presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije uzeo za osnovu rešenje [PAKR. br. 142/2019] Apelacionog suda od 25. aprila 2019. godine, već je osudio podnosioca zahteva za krivično delo primanja mita iz člana 428. stav 1. Krivičnog zakonika, ne poštujući ponovo načelo *reformatio in peius*.
68. Sud primećuje da podnosilac zahteva, u suštini, navodi povredu načela “*reformatio in peius*” na svoju štetu, precizirajući da korišćenje njegovog prava na žalbu ne sme da pogorša njegov položaj tokom odvijanja krivičnog postupka.
69. Sledom navedenog, Sud ističe da se načelo “*reformatio in peius*” odnosi na procesne garancije utvrđene članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

70. S obzirom na ovo, Sud će prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva da li je povređeno ili ne načelo “*reformatio in peius*”, uzeti u obzir: (i) krivični postupak koji je sproveden protiv podnosioca zahteva u celini; i, (ii) načela ustanovljena sudskom praksom ESLJP-a, koja su afirmisana i sudskom praksom samog Suda.
71. S tim u vezi, Sud ističe načelo da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine i shodno tome, Sud će se prilikom ocene navoda podnosioca zahteva takođe pridržavati ovog načela (vidi slučaj Suda br. KI104/16, podnosilac *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i slučaj br. KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
72. Sledom navedenog, Sud takođe naglašava da “*pravičnost*” koju nalaže član 31. nije “*supstancijalna pravičnost*”, već je to “*procesna*” pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak, u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred sudom (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Suda br. KI42/16, podnosilac *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tu pomenute reference).
73. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je sudskim odlukama koje su donete u krivičnom postupku protiv njega, podnosiocu zahteva kontinuirano potvrđivana krivica i izricana ista kazna, sa izuzetkom presude [PAKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, donete u postupku ponovljenog suđenja, kojom je oglašen krivim za pomaganje u izvršenju krivičnog dela primanje mita iz člana 33. i 428. KZK-a i izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčana kazna u iznosu od 300 (trista) evra, kao i dopunska kazna zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora. Sledom navedenog, Sud naglašava da je presuda [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, kojom je navodno izvršena prekvalifikacija krivičnog dela na štetu podnosioca zahteva, ukinuta rešenjem [PAKR. br. 142/2019] Apelacionog suda od 25. aprila 2019. godine, sa obrazloženjem da je podnosilac zahteva u slučaju za koji je optužen “*delovao sam i ne postoji nijedno drugo lice kojem je optuženi mogao da pomogne na bilo koji način kao što je predviđeno članom 33. KZRK-a*”.
74. Sud u nastavku ističe da podnosilac zahteva tvrdi da Osnovni sud tokom trećeg postupka ponovljenog suđenja prilikom donošenja presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije uzeo za osnovu rešenje [PAKR. br. 142/2019] Apelacionog suda od 25. aprila 2019. godine, već je ponovo osudio podnosioca zahteva za krivično delo primanja mita iz člana 428. stav 1. KZK-a, ne poštujući načelo *reformatio in peius*. Poslednje navedeno, podnosilac zahteva obrazlaže time da Osnovni sud, presudom [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, nije imao pravo da menja pravnu prekvalifikaciju krivičnog dela i da mu izrekne težu kaznu, pogoršavajući time njegov položaj u krivičnom postupku.
75. Povodom navoda podnosioca zahteva o isključenju primedbi koje je dao Apelacioni sud rešenjem [PAKR. br. 142/2019] od 25. aprila 2019. godine od strane Osnovnog suda, što je rezultiralo donošenjem presude [PKR. br. 21-2020] od 26. juna 2020. godine, donete u trećem postupku ponovljenog suđenja, Sud primećuje da njome nije prekvalifikovano krivično delo podnosioca zahteva, kao što je učinjeno u presudi [PKR. br. 171/18] Osnovnog suda od 31. januara 2019. godine, već je zapravo samo oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanje mita iz člana 428. stav 1. KZK-a, izrekavši mu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra i dopunsku kaznu zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora, te obavezao da plati iznos od pedeset (50) evra za naknadu za žrtve zločina. Pored toga, Sud primećuje da je presuda [PKR. br. 21-2020] Osnovnog suda od 26. juna 2020.

godine, ukinuta rešenjem [PAKR. br. 340/2020] Apelacionog suda od 15. oktobra 2020. godine, zbog čega i ne proizvodi pravna dejstva u slučaju podnosioca zahteva.

76. S tim u vezi, Sud primećuje da je nakon vraćanja predmeta na ponovno suđenje, odnosno u četvrtom i konačnom postupku ponovljenog suđenja, Osnovni sud presudom [PKR. br. 133/2020] od 28. aprila 2021. godine:

- (i) oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela primanje mita iz člana 428. stav 1. KZK-a i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) meseci i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) evra;
- (ii) izrekao mu dopunsku kaznu zabrane obavljanja funkcije u javnoj službi u trajanju od 2 (dve) godine nakon odsluženja zatvora;
- (iii) obavezao ga da plati sudski paušal u iznosu od pedeset evra; kao i
- (iv) obavezao ga da plati iznos od pedeset evra za naknadu za žrtve zločina.

77. Kao rezultat podnošenja žalbe i zahteva za zaštitu zakonitosti, respektivno, ova presuda je potvrđena od strane Apelacionog suda presudom [PAKR. br. 216/21] od 29. oktobra 2021. godine i Vrhovnog suda, koji je presudom [Pml. br. 46/2021] od 29. decembra 2021. godine, odbio zahtev za zaštitu zakonitosti kao neosnovan.

78. Sud primećuje da je predmet podnosioca zahteva prošao niz postupaka suđenja i ponovljenog suđenja, pri čemu poslednju i konačnu odluku u njegovom predmetu predstavlja presuda [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda od 28. aprila 2021. godine, koja je potvrđena i presudom [PAKR. br. 216/2021] Apelacionog suda i presudom [Pml. br. 469/2021] Vrhovnog suda, respektivno.

79. U nastavku, povodom navoda koje je podnosilac zahteva iznosio pred redovnim sudovima, a koji se odnose na načelo "*reformatio in pejus*", Sud se poziva na presudu [PAKR. br. 216/21] Apelacionog suda od 29. oktobra 2021. godine, koji je prilikom razmatranja njegovog navoda istakao sledeće:

"Takođe, neosnovani su i žalbeni navodi da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka kada nije poštovao načelo "reformatio in pejus", jer je, prilikom ukidanja ožalbene presude u ranijim slučajevima, optuženi bio oglasen krivim za krivično delo primanje mita, koji navodi su po mišljenju ovog suda neosnovani, jer na osnovu uvida u izreku, ali i u obrazloženje prethodne presude, proizilazi da se nesumnjivo radi o krivičnom delu primanje mita, a ne o pomaganju u primanju mita, kao što tvrdi branilac optuženog, međutim, kod zakonskog naziva krivičnog dela, odnosno u prethodnoj presudi, prvostepeni sud je pogrešno naznačio zakonski naziv krivičnog dela, da se radi o krivičnom delu pomaganje u primanju mita, zbog čega se, s obzirom na to da logično ne može biti reči o takvom delu [...]"

80. Takođe, i Vrhovni sud je osporenom presudom [Pml. br. 46/2021] od 29. decembra 2021. godine, prilikom ispitivanja istog navoda koji je podnosilac zahteva izneo u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti, naveo:

„Vrhovni sud Kosova je prilikom ocene istaknutih navoda koji se odnose na pravnu kvalifikaciju krivičnog dela po presudi [PKR. br. 171/2018] od 31.01.2019. godine i činjenicu da je osuđeni oglasen krivim zbog krivičnog dela pomaganje u primanju mita iz člana 428. stav 1. KZRK-a, i kao rezultat ove povrede ta presuda je ukinuta i da je presudom koja je predmet ovog razmatranja povređeno načelo "reformatio in pejus" pošto je presudom PKR. br. 133/2020 od 28.04.2021. godine izvršena teža

pravna prekvalifikacija u odnosu na presudu PKR. br. 171/2018 od 31.01.2019. godine, našao da navodi nisu osnovani“.

81. U okolnostima konkretnog slučaja, Sud primećuje da sudskim odlukama koje su donete u četvrtom i konačnom postupku ponovljenog suđenja, odnosno presudom [PKR. br. 133/2020] Osnovnog suda, potvrđenom presudom [PAKR. br. 216/21] Apelacionog suda od 29. oktobra 2021. godine i presudom [Pml. br. 46/2021] Vrhovnog suda od 29. decembra 2021. godine, nije prekvalifikovano krivično delo, kako tvrdi podnosilac zahteva.
82. S tim u vezi, Sud naglašava da zahtev “pravičnosti” zagarantovane članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije pokriva postupke kao celinu, a da se pitanje da li je neko lice dobilo “pravično” suđenje razmatra kumulativnom analizom svih faza, a ne samo određenog incidenta ili proceduralne manjkavosti, i da se na taj način, manjkavosti u jednoj fazi mogu ispraviti u nekoj kasnijoj fazi (vidi predmet ESLJP-a Monnell i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva, predstavka br. 9562/81; 9818/82, presuda od 2. marta 1987. godine, stavovi 55-70).
83. U svetlu prethodno izloženog, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije potkrepio svoj navod o povredi načela *reformatio in peius*. Pored toga, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da je on tokom različitih faza postupka mogao da predoči argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; da mu je omogućeno da delotvorno ospori argumente i dokaze koje je predočila suprotna strana; i da su svi argumenti koji su, objektivno gledano, bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, propisno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi za osporene odluke detaljno izloženi; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, gledano u celini, bili pravični (vidi, između ostalog, *mutatis mutandis*, slučaj Suda br. KI118/17, podnosilac *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35; vidi, takođe, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLJP, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
84. U ovom kontekstu, Sud, na osnovu prethodno navedenih objašnjenja, a posebno uzimajući u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je on predočio, a takođe i prethodno izložena obrazloženja redovnih sudova, smatra da su navodi podnosioca zahteva koji se odnose na povredu načela *reformatio in peius* očigledno neosnovani jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (ii) navoda koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. Poslovnika.

(ii) Povodom navoda o izvođenju neprihvatljivih dokaza

85. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su odluke redovnih sudova donete na osnovu neprihvatljivog dokaza iz razloga što su u izvršenju naredbe [UGJK. br. 105/2017] sudije za prethodni postupak u njegovom predmetu učestvovala i dva policijska službenika koji po naredbi [UGJK. br. 105/2017] nisu bila ovlašćena da učestvuju u njegovom slučaju.
86. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi: “[...] presuda je zasnovana na neprihvatljivim dokazima jer su u operativnim radnjama protiv osuđenog učestvovala i dva policijska službenika iz Odeljenja za privredni kriminal u Gnjilanu, i to konkretno policijski službenici [J.S.] i [Sh.S.], uprkos tome što na osnovu naredbe sudije za prethodni postupak UGJK. br. 405/2017 od 18.10.2017. godine, ova dva policijska službenika nisu bila određena za preduzimanje istražnih radnji protiv sada osuđenog”.

87. U tom aspektu, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi sledeće: “Ocena koju je dao Vrhovni sud se ni na koji način ne može tretirati kao osnovana na osnovu sadržaja izdate naredbe u kojoj se kao službena lica koja su ovlašćena za preduzimanje operativnih radnji iz te naredbe identifikuju samo dva lica, policijska službenika, a e ne i druga lica, policijski službenici koji nisu uvršteni i ovlašćeni tom naredbom”.
88. Sud naglašava da prihvatljivost dokaza i njihova ocena u principu predstavlja nadležnost redovnih sudova (vidi slučaj Suda, KIO1/19, podnosilac *Fatos Rizvanolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. septembra 2020. godine, stavovi 133-135; kao i predmet ESLJP-a *Schenk protiv Švajcarske*, predstavka br. 10862/84, presuda od 12. jula 1988. godine, stav 46). Sud ocenjuje da li su postupci kao celina bili pravični, uzimajući u obzir i da li su prava odbrane bila poštovana. Posebno posvećuje pažnju tome da li je podnosiocu zahteva pružena mogućnost za osporavanje validnosti dokaza i suprotstavljanje njihovom korišćenju (vidi predmet ESLJP-a *Bykov protiv Rusije*, predstavka br. 4378/02, presuda od 10. marta 2009. godine, stav 90).
89. S tim u vezi, Sud primećuje da su redovni sudovi razmotrili i odgovorili na ovaj navod podnosioca zahteva, koji su odbili kao neosnovan. Konkretno, Sud primećuje da je Osnovni sud presudom [PKR. br. 133/2020] od 28. aprila 2021. godine, utvrdio sledeće:

„[...] U konkretnom slučaju, sud je našao da je naredbom sudije za prethodni postupak, UGJK. br. 10512017 od 18.10.2017. godine, koju je doneo Osnovni sud u Gnjilanu, Odeljenje za teška krivična dela, naloženo policijskim službenicima JBPPKK-a iz Gnjilana da sprovedu mere tajnog tehničkog praćenja i istrage protiv Sadullaha Dermakua zbog sumnje da je izvršio krivično delo primanje mita iz člana 248. stav 1. KZRK-a, i to četiri policijska službenika koji su kritičnog dana prilikom simulacije krivičnog dela učestvovali svi redom bez izuzetka, ali su zbog operativnih radnji u ovoj simulaciji krivičnog dela učestvovala još dva druga službenika za koje su službenici JBPPKK-a utvrdili da su potrebni radi sprovođenja operativnog plana, i iz tog razloga, sud, u konkretnom slučaju, smatra da dokazi koji su pribavljeni predstavljaju prihvatljive dokaze budući da su svi policijski službenici koji su bili zaduženi da sprovedu ovu meru učestvovali u simulaciji krivičnog dela, nakon čega je uhapšen optuženi Sadullah Dermaku koji je uhvaćen na delu“.

90. U nastavku, Apelacioni sud je presudom [PAKR. br. 216/21] od 29. oktobra 2021. godine, prilikom ispitivanja navoda podnosioca zahteva iznetog u njegovom zahtevu, naveo sledeće:

„[...] takav žalbeni navod je neosnovan, jer, kako proizilazi i iz spisa u predmetu, a konkretno naredbe Osnovnog suda – OKD – u Gnjilanu, koja naredba je izdata sa ciljem sprovođenja mera tajnog tehničkog praćenja i istrage i to tajno fotografisanje ili video praćenje na javnim mestima i privatnim mestima protiv osumnjičenog lica, odnosno za optuženog Sadullaha Dermakua, imenovani su i službenici za sprovođenje predmetne naredbe, koji su i postupili po predmetnoj naredbi, tako da čak i ako je u konkretnom slučaju bilo potrebno da se u predmetne operativne radnje bilo potrebno da se uključi i neko drugo službeno lice, podrazumeva se po naredbi policijskog službenika koga je imenovao sud, to ne znači da učešće nekog drugog službenog lica dovodi u pitanje zakonitost predmetnog procesa, kako tvrdi branilac optuženog jer, za sprovođenje operativnih radnji, ukoliko je potreban veći broj policijskih službenika, ne znači da je potrebno podneti sudu poseban zahtev za učešće još nekog drugog službenika, zbog čega su predmetni navodi u vezi sa tim odbijeni kao neosnovani”.

91. Povodom ovog navoda, Sud prvo podseća da je Vrhovni sud u presudi [PML. br. 469/2021] od 29. decembra 2021. godine, naveo sledeće:

„[...] na osnovu spisa predmeta ne proizilazi da je sporna činjenica da su u sprovođenju naredbe sudije za prethodni postupak UGJK. br. 105/2017 od 18.10.2017. godine, učestvovali i policijski službenici [J.S.] i [SH.S.]. Međutim, u ovom slučaju, učešće još dva druga policijska službenika zajedno sa ostalim pripadnicima uvrštenim u naredbu, ni pod kojim uslovima ne čini sprovođenje naredbe neprihvatljivim dokazom, učešće policijskih službenika J.S. i Sh.S. je bilo pod nadzorom drugih ovlašćenih policijskih službenika. Tako da se na osnovu spisa predmeta utvrđuje činjenica da su operativne policijske radnje bile koordinisane i preduzete od strane nekoliko policijskih službenika i iz tog razloga ova okolnost ni na koji način ne čini sprovođenje naredbe neprihvatljivim dokazom. Inače, na osnovu odredbe člana 97. stav 1. ZKPK-a je utvrđen uslov da je dokaz neprihvatljiv i u slučaju kada je njeno sprovođenje nezakonito, međutim, tumačenjem navedene odredbe i njenim povezivanjem sa konkretnim navodom, po oceni Vrhovnog suda Kosova, u ovom slučaju je sprovođenje naredbe bilo zakonito jer su policijski službenici bili ovlašćeni za njeno sprovođenje, a učešće još dva druga pripadnika zbog šire operacije ni pod kojim uslovima ne znači da su dokazi koji su pribavljeni ovom merom nezakonito, odnosno ne mogu se okvalifikovati kao neprihvatljivi dokazi”.

92. U ovom aspektu, Sud primećuje da su redovni sudovi, kao rezultat izvođenja dokaza pribavljenih sprovođenjem naredbe [UGJK. br. 105/2017], ocenili iste kao prihvatljive, utvrdivši da je sprovođenje naredbe [UGJK. br. 105/2017] sudije za prethodni postupak u konkretnom slučaju bilo zakonito i da učešće dva ili više policijskih službenika (J.S. i Sh.S.) iz operativnih razloga nije učinilo proces nezakonitim, na osnovu člana 92. [Naredbe za skrivene i tehničke mere praćenja i istrage] tačka 1.5 ZKPK-a, kojim je utvrđeno da naredba za sprovođenje mere predviđene tom glavom sadrži lice koje je ovlašćeno da sprovede meru i službenika odgovornog za nadgledanje njenog sprovođenja.
93. Povodom navoda o učešću dva pripadnika policije u operativnim radnjama u slučaju podnosioca zahteva, Sud ističe obrazloženje Vrhovnog suda da je: *“učešće policijskih službenika J.S. i Sh.S. bilo pod nadzorom drugih ovlašćenih policijskih službenika”.*
94. Sud primećuje da podnosilac zahteva osporava način na koji je utvrđeno činjenično stanje od strane redovnih sudova na osnovu neprihvatljivih dokaza pribavljenih sprovođenjem naredbe [UGJK. br. 105/2017] od 18. oktobra 2017. godine.
95. Sud primećuje da su redovni sudovi uzeli u obzir čitav niz kombinacija elemenata dokaza pre nego što su doneli svoje odluke, tako da su se oni oslonili i na druge dokaze osim dokaza koji su pribavljeni sprovođenjem naredbe [UGJK. br. 105/2017] od 18. oktobra 2017. godine, ali koji dokazuju osnovane razloge za izvođenje zaključka da je podnosilac zahteva bio kriv.
96. Sud smatra da navod o načinu utvrđivanja činjeničnog stanja na osnovu dokaza pribavljenih učešćem još dva neovlašćena pripadnika policije prema predmetnom navodu – predstavlja činjenično i pravno pitanje, što je obaveza i prerogativ redovnih sudova. Sud, na osnovu načela supsidijarnosti, ne može svojim odlukama zameniti odluke redovnih sudova.
97. Pored toga, po opštem pravilu, utvrđivanje činjenica u predmetu i tumačenje zakona su u principu pitanja za redovne sudove, čiji nalazi i zaključci po ovom pitanju su obavezujući za Sud. Međutim, kada je određena odluka redovnog suda očigledno

proizvoljna, Sud može i mora da je dovede u pitanje (vidi predmet ESLJP-a Sisojeva i drugi protiv Letonije, [VV], predstavka br. 60654/00, presuda od 15. januara 2007. godine, stav 89).

98. Sa svega napred navedenog, Sud ponavlja da nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može da oceni zakon na osnovu koga je redovni sud doneo jednu umesto neke druge odluke. Jer da je drugačije, Sud bi delovao kao sud “četvrtog stepena”, što bi značilo nepoštovanje ograničenja njegove jurisdikcije. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj Suda br. KI13/16, podnosilac *Armend Selimi*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. oktobra 2016. godine).
99. Stoga, u svetlu napred navedenog, povodom ovog navoda, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio ovaj svoj navod i samim tim se ovaj navod odbija kao očigledno neosnovan.

(iii) Navodi o povredi prava na obrazloženu odluku

100. Kada je reč o pravu na obrazloženu sudsku odluku, podnosilac zahteva povezuje isto sa obrazloženjem Vrhovnog suda.
101. U ovom aspektu, podnosilac zahteva ističe je obrazloženje/ocena Vrhovnog suda kao “tehnička greška” Osnovnog suda kada je presudom [PAKR. br. 171/18] od 31. januara 2019. godine, prekvalifikovao krivično delo primanja mita u pomaganje iz člana 428. i 33. Krivičnog zakonika, ima za posledicu proizvoljno obrazloženje i samim tim predstavlja povredu člana 371. Zakonika o krivičnom postupku.
102. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi sledeće: “*Presuda Vrhovnog suda Pml. br. 469/2021 od 29. decembra 2021. godine – da se u konkretnom slučaju radi o tehničkoj grešci koja može biti otklonjena ispravkom presude od strane prvostepenog suda – tako nešto u ovom stadijumu nije moguće*”.
103. U ovom aspektu, podnosilac zahteva precizira: “*U konkretnom slučaju, odbrana smatra da se radi o odsustvu navođenja dovoljnog i detaljnog obrazloženja o odbijanju kao neosnovanih navoda iznetih zahtevom za zaštitu zakonitosti, polazeći od činjenice da je mišljenje koje zastupa Vrhovni sud u slučaju ocene navoda koje je odbrana istakla u podnetom zahtevu za zaštitu zakonitosti u vezi sa prekvalifikacijom dela koju sud ocenjuje kao nastalu tehničku grešku se nikako ne može prihvatiti, imajući u vidu zakonsku normu iz člana 371. stav 1., iz koje norme se očigledno ukazuje na to šta podrazumevamo pod rečju tehnička greška i način njihovog otklanjanja rešenjem u pravcu ispravke presude. U tom smislu, odbrana osuđenog ocenjuje da se u ovom slučaju radi o primeni zakona na očigledno pogrešan način, što je rezultiralo i izvođenjem proizvoljnih i nerazumnih zaključaka*”.
104. S tim u vezi, Sud prvo naglašava da je suštinska funkcija obrazložene odluke ta da pokaže stranama u postupku da su saslušane. Pored toga, obrazložena odluka daje stranci priliku da se žali protiv nje, kao i mogućnost da odluku preispita žalbeno telo. Samo donošenjem obrazložene odluke može se vršiti kontrola sprovođenja pravde od strane javnosti (vidi, *mutatis mutandis*, predmete ESLJP-a Hirvisaari protiv Finske, br. 49684/99, presuda od 27. septembra 2001. godine, stav 30; i vidi, takođe, Suominen protiv Finske, predstavka br. 37007/97, presuda od 1. jula 2003. godine, stav 37; vidi i slučaj Ustavnog suda KI97/16 podnosilac *IKK Classic*, presuda od 4. decembra 2017. godine, stav 46).

105. Sud naglašava da iako nije neophodno da se sud bavi svakom od tačaka iznetih kao argument (vidi, takođe, predmet ESLJP-a *Van de Hurk protiv Holandije*, predstavka br. 16034/90, presuda od 19. aprila 1994. godine, stav 61), glavni argumenti podnosioca zahteva su ti koji se moraju razmatrati (vidi predmete ESLJP-a *Buzescu protiv Rumunije*, br. 61302/00, presuda od 24. maja 2005. godine i *Pronina protiv Ukrajine*, br. 63566/00, presuda od 18. jula 2006. godine). Takođe, davanje razloga za odluku koji u zakonu nije dobar razlog neće ispuniti uslove člana 6. (vidi predmet ESLJP-a *De Moor protiv Belgije*, br. 16997/90, presuda od 23. juna 1994. godine, kao i slučaj Ustavnog suda *KI97/16*, podnosilac *IKK Classic*, citiran iznad, stav 51).
106. Što se tiče navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da su sve odluke redovnih sudova odgovorile na navode podnosioca zahteva iznete u njegovim žalbama, a konačno i u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti koji je podnet Vrhovnom sudu.
107. Povodom navoda podnosioca zahteva da je ocena Vrhovnog suda kao "tehnička greška" prilikom prekvalifikacije krivičnog dela presudom [PKR. br. 171/18] od 31. januara 2019. godine, ukinute rešenjem [PAKR. br. 142/2019] od 25. aprila 2019. godine, Sud naglašava da podnosilac zahteva nije argumentovao i da se ne čini da je ova ocena bila odlučujuća ili presudna za epilog njegovog slučaja.
108. U svetlu ovih argumenata Vrhovnog suda, Sud utvrđuje da su svi argumenti podnosioca zahteva koji su bili relevantni za rešavanje njegovog spora propisano izneti i razmotreni od strane redovnih sudova. Shodno tome, Sud utvrđuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano kao celina, bili pravični (vidi slučaj Ustavnog suda *KI128/18*, podnosilac zahteva *Limak Kosovo International Airport J. S. C. "Adem Jashari"*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. maja 2019. godine, *KI129/18*, podnosilac zahteva *Limak Kosovo International Airport J. S. C. "Adem Jashari"*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, *KI130/18*, podnosilac zahteva, *Limak Kosovo International Airport J. S. C. "Adem Jashari"*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine).
109. Sud ponavlja da član 6. EKLJP i član 31. Ustava obavezuju sudove da navedu razloge za svoje odluke, ali se to ne može shvatiti kao obaveza suda da detaljno odgovori na svaki argument podnosioca zahteva (vidi predmet ESLJP-a *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine, stav 61). Obim u kojem se primenjuje obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke. On takođe mora uzeti u obzir raznovrsnost podnesaka koje je dostavila stranka u postupcima koji mogu dovesti do toga da sudovi iznesu različita pravna mišljenja i zaključke prilikom donošenja odluka. Zato se pitanje da li je sud ispunio obavezu objašnjenja razloga za svoju odluku, koja proističe iz člana 6. Konvencije, može utvrditi samo u svetlu okolnosti svakog pojedinačnog slučaja.
110. U ovom kontekstu, Sud, na osnovu prethodno navedenih objašnjenja, a posebno uzimajući u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je on predočio, kao i prethodno izneta obrazloženja redovnih sudova, smatra da osporenu presudu Vrhovnog suda ne karakteriše nedostatak obrazložene sudske odluke, na osnovu sudske prakse Suda i ESLJP-a, te da su kao rezultat toga navodi podnosioca zahteva koji se odnose na nedostatak obrazložene sudske odluke očigledno neosnovani usled "jasnog ili očiglednog odsustva povrede".
111. U zaključku, Sud, nakon što je pojedinačno razmotrio svaki navod podnosioca zahteva koji je iznet u njegovom zahtevu pred Sudom, smatra da isti nije dostavio dokaze, činjenice i argumente koji dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima prouzrokovali poveru njegovih prava zagarantovanih članovima 30. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

112. Shodno tome, Sud zaključuje da navodi podnosioca zahteva predstavljaju navode koji su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama i da se njegov zahtev mora proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika.

Zahtev za uvođenje privremene mere

113. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe traži od Suda da donese i odluku o uvođenju privremene mere, odnosno da traži suspenziju presude [Pml. br. 469/2021] Vrhovnog suda Republike Kosovo od 29. decembra 2021. godine.
114. Međutim, kao što je prethodno precizirano, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca zahteva neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan.
115. Shodno tome, a u skladu sa stavom 1. člana 27. (Privremene mere) Zakona i tačkom (b) stava (2) pravila 45. (Donošenje odluke o privremenim merama) Poslovnika o Radu, zahtev podnosioca zahteva za uvođenje privremene mere se mora odbiti jer isti ne može biti predmet razmatranja nakon što se zahtev proglasi neprihvatljivim (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: KI107/19, podnosilac *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. aprila 2020. godine, stavovi 88-90; KI159/18, podnosilac *Azem Duraku*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. maja 2019. godine, stavovi 89-91; KI19/19 i KI20/19, podnosilac *Muhamed Thaqi i Egzon Keka*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. avgusta 2019. godine, stavovi 53-55; i KI211/19, citiran iznad, stav 83).

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 27. Zakona i pravilima 34 (2), 45. i 48 (b) Poslovnika o Radu, dana 31. avgusta 2023. godine većinom glasova

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI, sa 7 (sedam) glasova za i 1 (Jednim) glasom protiv, zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za uvođenje privremene mere;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- V. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja na Službenom listu Republike Kosovo, shodno stavu 5 člana 20. Zakona;

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka - Nimani